

N:o 135.

Af herr J. A. Johansson i Bastholmen, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i förordningen angående lotsverket den 15 februari 1881.

När Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående lotsverket af den 15 februari 1881 utfärdades, gjordes bland annat den förändring uti förut gällande författning, att i stället för den lotsfrihet, som i de flesta fall beviljades åt inrikes sjöfarande fartyg, blefvo de efter denna förändring lotsskyldiga så till vida, att när bogserbåt anlitas, äro de förpligtade att erlägga halfva lotspenningarne, oaktadt lotsbiträde icke blifvit tillkalladt.

Befriade från denna afgift äro båtar under 100 tons drägtighet samt för öfrigt andra fartyg vid bogsering i hamn och några få lotsleder.

Visserligen erhöilo samtidigt härmed de på utrikes sjöfart gående fartyg lotsfrihet i stället för den ditintills befintliga lotsskyldighet, men det kan väl icke anses rimligt att på detta sätt betunga den inhemska sjöfarten till den andras förmån, då det dess värre mestadels är våra egna segelfartyg öfver 100 tons, som derpå blifva lidande.

Deremot dela utländingar med oss den utrikes sjöfarten och komma i åtnjutande af den lotsfrihet, hvilken uti de flesta europeiska länder icke beviljas oss svenskar.

Det kan af ofvan åberopade förordning synas, som om bogserbåten uppfylde samma ändamål som kronolotsen, men så är likväl icke förhållandet, emedan befälhafvaren å bogseradt fartyg, när kronolots ej finnes om bord, sjelf blifver ansvarig för den skada, som dervid kan uppstå, derest fartyget ställes på grund eller dylikt.

I följd af detta förhållande är det icke sällsynt, att en befälhafvare blir satt emellan de tvenne alternativen att antingen ligga till ankars ofta i flera dagar under förbudan på gynsamma väderleksförhållanden och derigenom försena sin resa eller ock taga bogserbåt, och icke allenast fördyra sina utgifter med bogserkostnaden, utan äfven betala halfva lotspenningarne till en kronolots, som ej blifvit anlita eller gjort det ringaste gagn, ja, som icke ens varit om bord å fartyget.

Då nu äfven dessutom lotsverkets inkomster de senare åren ökats, så torde det icke längre vara lämpligt på detta sätt betunga just de inom sjöfarten nödställda, utan anhåller jag att vördsamt på anförda skäl få föreslå,

att Riksdagen behagade aflåta en skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om sådan förändring uti nådiga förordningen angående lotsverket af den 15 februari 1881, att, då lots icke anlitas, lotsafgiften måtte upphöra för fartyg, gående emellan inrikes orter.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 27 januari 1890.

J. A. Johansson

från Bohus län.
